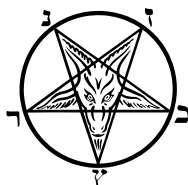

IGOR BERGLER

IZGUBLJENA BIBLIJA

Prevela Svetlana Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2018.

NAPOMENA

Ovo bi mogla da bude jedna sasvim istinita priča. Najveći njen deo i jeste istinit. Kada bi bila u potpunosti stvarna, neka imena bila bi izmenjena iz obzira prema protagonistima i njihovim porodicama.

*Najdražim ženama na svetu,
Vedi, Marti i Melaniji*

PROLOG

Otvorio je oči, ali oči se ne otvoriše. Pokuša još jednom. Kapci kao da su se pomerili. Ali ništa se ne dogodi. Uz napor, podiže ruku. Užasan ožiljak gotovo da mu je paralizovao rame. Ipak, primače ruku očima. Otvorene. Kapci behu podignuti. Oseti trepavice. Trepnu kada ih je dodirnuo. Zašto ne vidi ništa? Pokuša da se koncentriše. Da li je to san? Bol u ramenu proširi se ka grlu i zastavi na temenu glave. Pomeri ruku ka leđima, na mestu gde se činilo da je stajala podmetnuta dugačka, tanka igla koja doseže direktno do mozga. Dođavola, šta se dešava? Za kratko vreme bol postade još oštrij. Osećao je malaksalost. Spusti ruku i učini mu se da se bol pojačava. Postade intenzivniji. Na prstima oseti nešto vlažno i lepljivo. „Krv“, reče. Postepeno, oči počеше da se navikavaju na tamu. „Kakav mrak!“ Nikad nije iskusio tako duboku tminu. Oči će se navići. Polako, polako. Okrenu glavu i potraži pogledom bilo kakav, i najmanji izvor svetlosti, prozor, obrise svetlosti koji se provlače ispod vrata, kroz pukotinu. Ništa.

I dalje opružen na leđima, prikupi snagu i pokuša da sabere misli. Ničeg se nije sećao. Rukama je opipao oko sebe. Zemlja. Udahnu duboko i neprijatan miris ispuni mu nozdrve. Vlaga. Nije osećao ni dašak svežeg vazduha, dakle nije bio napolju. „Zakopan sam živ“, uspeo je da izusti. Zatim podiže obe ruke kako bi dohvatio poklopac kovčega. Ruke se podigoše uvis do granice bola, parajući vazduh. Makar je bilo vazduha. Beše srećan što može da diše, iako su ga kosti bolele. Nije bio zakopan. Kako bi se uverio, podiže se na laktove, okrenu se na jednu stranu, nakon toga se podiže oduprevši se rukama i nogama. Ne usudi se više. Nikakav prostorni orijentir, dezorijentacija. Ličilo je na podrum neke stare kuće. Nije znao koliko je visok podrum, niti gde su zidovi. Uplaši se da se ne udari jače, kako se ne bi još više povredio.

Pokuša da se što brže privikne na tamu. Pomislio je, koliko je mogao da misli, da se treba osloniti na ostala čula. Ponovo udahnu. Isti, prodoran miris vlažne zemlje pomešan sa ustajalim vazduhom. Vlaga. Beše još nešto, što nije mogao da razazna, nešto odvratno i zastrašujuće. Miris mu nije bio poznat. Stoga načulji uši. Drhtale su mu ruke i noge. Bolele su ga šake i kolena. Kamenčići su mu se zabijali u šake. Kolena kopnela pod težinom tela, kao da

kleči na oštrim ljuskama oraha. Sruši se ponovo na leđa i oslušnu. Ništa. Kao i tama, i tišina beše beskrajna. Nikakav zvuk sa ulice, ukoliko postoji ikakva ulica negde u okolini.

Gde se nalazi? I kako je uopšte dospao ovde? Šta je poslednje što mu je palo na pamet? Poslednje čega se sećao? Poslednja misao koju je imao na umu? Šta je poslednje radio?

Bio je kod kuće. Spremao se za spavanje. Krevet je bio raspredjen, spreman za počinak. Strana njegove supruge bila je prazna, neraspredjena. Supruga ga je odavno napustila, ali je ipak imao običaj da je potraži pre spavanja. Svetlo u kupatilu beše uključeno i vrata blago odškrinuta. Stara navika iz detinjstva, kada se mnogo plašio mraka. Nikada nije zaboravljao da uključi svetlo u kupatilu, čak i pre smrkavanja. Teško je podnosio mrak. Naročito u njegovom gradu. Naročito od kada je ponovo bio sam.

Pokuša da se seti još nečeg, ali mu ništa drugo nije palo na pamet. Da nije zaspao? Možda sanja. Bol u glavi bio je prokleta stvaran. Pokuša da se seti makar još nečega. Možda je ipak sanjao nešto. Najednom mu je postalo veoma hladno. Drvenarija ispod pokrivača. Senka se raširi po zidu spavaće sobe. Dugačka i izobličena. Senka koja se približavala njegovom krevetu. I onaj miris. Ruka na licu. Obuhvatila mu je i stegla glavu kao mengele. Nešto mu je peklo obraz. Na više mesta. Počeo je da krvari. Komad platna prekri mu usta i nos. Sve je teže disao.

Upomoć! Prisloni ruku na obraz kako bi se uverio da je sve ovo stvarno. Stresao se kada se dodirnuo. Prestravile su ga ogrebotine na desnom obrazu. Zgrušana krv počela je da poprima tanku koru. Ipak je bilo stvarno. Koncentrisao se. Ako su ožiljci na obrazu sada već postali kraste, znači da je prošlo određeno vreme. Koliko dugo je na ovom mestu? Koliko je spavao? Koliko je bio bez svesti?

Iznenadni zvuk prekinu mu tok misli. Delovao je daleko, a ipak izvan prostorije u kojoj se nalazio. Škripa. Jesu li to koraci? Beše to neobičan zvuk. Ličilo je na noge koje se vuku po zemlji. Ali ne, to zvuči drugačije. Kao da neko lagano dodiruje zemlju i korača u precizno ujednačenim razmacima. Kao da čopa. Svetlost. Tračak svetlosti. Nagoni se okrenuo ka izvoru svetlosti. Bila je dovoljno slaba da mu ne ošteti oči naviknute na tamu. Ugleda neku vrstu pukotine na zidu, samo što je umesto zavesa bilo postavljeno nekoliko gvozdernih šipki. Zatvor. Svetlost je dopirala odnekud spolja, negde iz hodnika. I intenzivno se pojačavala. Zastade na trenutak. Skrenuo je pogled.

Krv mu se sledila. Tu pokraj njega, gotovo ga dodirujući, stajale su nečije noge. Instinktivno se okrenu na drugu stranu. Bol beše nepodnošljiv i svaki nagli pokret ispunjen njime. Pokuša da se uspravi. Podigao se na lakat. Noge su se nadovezale na golo telo. „Gospode bože!“ Bio je to leš. Intenzivan miris

zapara mu nozdrve. Tek tada je shvatio šta je video. Prepoznao je miris. Smrad tela u raspadanju. Uprkos bolu, povukao se unazad. Udario je o nešto. Nešto mokro. Nije bio zid, pomeralo se na dodir. Stavio je ruku na leđa. Još jedna ruka. Neko ga je zgrabio za ruku. Vrisnuo je, ali ništa nije čuo. Pokuša da viče, ali glas ga je u potpunosti izdao. Povukao je ruku, dok je ona druga ruka koja ga je dotakla slobodno pala. Još jedan pokojnik.

Svetlost se ponovo ukazala pred njim. I onaj neobični zvuk. Podjednako su se pojačavali. Prostorija se malo osvetli. Sada je jasnije video. Pred njim beše leš. Nag i žut. Možda je to bila pogrešna svetlost. Svetlost prosvetljenja. Iza, još jedan leš. A onda ugleda senku koja prelazi preko leševa, hramljući kao oni koraci čiji je zvuk prethodno čuo. Udari o jedan, saplete se o drugi leš. Bled, široko otvorenih očiju. Naježio se. Srce mu je tuklo nenormalnom brzinom. To nisu bile oči, već rupe. Leš pred njim nije imao oči. Samo dve rupe iz kojih je zjapila beskonačna tama. Senka je nastavila svoj put. Oslikavala se na zidu, jeziva.

Ustao je kako bi se odbranio, iako je premro od straha. Imao je osećaj da je u trenu osedeo, ruke i noge su mu se tresle, osećao je jak pritisak na grudima. Šta god da usledi, mora se braniti. Začu škripu zarđalih šarki. Gvozdена vrata. Iza njega. Pokuša da se okrene, ali nije imao kad. Strah ga je u potpunosti savladao. Paralizovao, ali i štitiо. Nije osetio ništa kada ga je čelična ruka zgrabila s leđa. Ruka ga je dohvatila za potiljak, a zatim prošla ispod njegove miške i stegla. Umirao je od straha. Možda je bolje tako. Beše kao antilopa koju je ščepao tigar. Adrenalin je imao anestetičko dejstvo. Oseti probadanje u grlu. Zatim ga obuze hladnoća koja se svakim trenom sve više pojačavala. Ledene lijane počеше da se uspinju i obmotavaju oko njega. U momentu kada je ovo osetio, prestade da oseća.

DEO PRVI

„To je zagonetka umotana u misteriju unutar enigme, ali za nju verovatno postoji ključ.“

Vinston Čerčil

„Razum je najveća kurva Đavola; po njenoj prirodi i načinu bitisanja, ona je pogana kurva; prostitutka žigosana Đavolom; kurva zaražena krastama i leprom koju treba izgaziti i uništiti, nju i njenu pamet... Zaslužuje da bude bačena u najprljaviji deo kuće, u klozet.“

Martin Luter, januar 1546.

*„Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich?“**

Natpis iz Grobnice 322

* Ko je bio Budala, ko Mudrac, a ko Prosjak ili Kralj? Siromašni ili bogati, smrt ih sve čeka.

GLAVA 1

Govor Čarlsa Bejkera prekinut je baš kada je zvono crkve na brežuljku otkucalo podne. U maloj, ali prijatnoj konferencijskoj sali Hotela Central park, mikrofon gotovo da i nije bio potreban. Svi prisutni međusobno su se poznavali i svako od njih beše veoma zainteresovan za izlaganja drugih. Šezdeset osam zvanica okrenuše odjedanput glavu kada su vrata iznenada udarila o zid i nekolicina uniformisanih policajaca i oficira u kožnim mantilima ispuni prostor. Akademici nisu baš bili naviknuti na bahato ponašanje policijskih službenika, naročito onih iz zemalja u kojima im njihova skorašnja demilitarizacija nije ostavila dovoljno prostora da se nauče lepom ponašanju. Za govornicom, Čarls Bejker se našalio na račun ostrogotske invazije. Nepozvani gosti ostadoše na vratima. Jedan od njih krupnim koracima približi se govornici i šapnu nešto profesoru Bejkeru. Ovaj refleksno pokri mikrofon rukom. Nakon što je pažljivo saslušao šta je policajac imao da kaže, upita ga:

„Hoće li dugo trajati?“

Policajac slegnu ramenima. Odgovori kratko, na prosečnom engleskom, nastojeći da bude jasan.

„I hope no much. My chief tell you.*“

Čarls se pitao kakve on veze ima sa bilo čim što se dešava u ovom malom gradu usred Transilvanije. Napisao je nekoliko knjiga koje nisu bile usko povezane sa ovim mestom i u ovim momentima bio je na konferenciji o istoriji srednjeg veka, ali nije bilo razloga da predstavnici zakona reaguju zbog njegovog pisanja.

Policajci stajaše nepomično pokraj vrata, nogu odlučno uronjenih u tepih debljine dvanaest centimetara. Među njima, isticala se žena kratko podšišane kose, čiji je pogled lutao po sali i zaustavio se na plakatu koji je najavljivao izvanrednu konferenciju na temu srednjovekovne istorije uz prisustvo uglednog profesora sa Prinstona, gospodina Čarlsa S. Bejkera. Pretpostavi da je slavan odranije i da se od njega traži pomoć u razrešenju nekog slučaja.

* Engl.: Nadam se da neće dugo. Reći će vam moj šef. (Prim. prev.)

„Lokalnim vlastima su na nekoliko sati potrebne moje detektivske sposobnosti. Predlažem da odemo na pauzu i da nastavimo u četiri, kao što je naznačeno u programu. Želeo bih da čujem izlaganja mojih kolega Johansona i Briaosa sa Univerziteta u Upsali i sa Sorbone. Izvinite me. Drugi posao zove.“

Ove poslednje reči izgovorio je ironično. Znao je da ga, otkada je došao do ona dva otkrića – kada je objavio brižljivo čuvanu tajnu o Ejbu Linkolnu i misteriji izgubljenog grbavca, kako ga je on nazivao, Ričarda Trećeg – doživljavaju kao Šerloka Holmsa kulture. Stvari su otišle toliko daleko, da je često dobijao gomilu pisma od svakojakih pojedinaca koji su mu nudili angažman u razotkrivanju različitih tajni, od zakopanog astečkog blaga do utvrđivanja identiteta duhova koji opsedaju zamak ruskog milionera u Kornvolu.

Istini za volju, Čarls bi razgovarao sa svakim nesrećnikom koji bi mu prišao. Ipak, zbog toga što je bio važan gost, lokalne vlasti insistirale su na tome da mu dodele policajca koji bi ga štitio. Budući da nije voleo da ga čuvaju poput kakvog visokog zvaničnika ili mafijaša iz neke istočnoevropske zemlje, redovno je odbijao takve ponude. Ali gradonačelnik je bio veoma uporan, te je Čarls pomislio da mu za dva dana neće pasti kruna s glave, pogotovo kad je video kakvog tikvana su mu dodelili da ga pazi. Jedino što je tražio da mu obećaju jeste da će se improvizovani telohranitelj povući bez pogovora ukoliko poželi da ostane sam iz ličnih razloga.

Sinoć, tokom večere dobrodošlice u baru restorana hotela u kome je odseo, jedan neznanac uspeo je da mu se približi. Delovao je očajno i želeo je da mu uruči nešto. U ruci je imao braon fasciklu, nalik akten-tašni sa mnogo dokumenata. Malo kasnije intervenisao je telohranitelj hotela i udaljio ga. Čovek se pobunio kada su ga izbacili, udarajući čizmama o tlo. Kasnije tog jutra, na doručku pretrpanom različitim delikatesima, jedna žena srednjih godina uspela je da se prišunja njegovom stolu i uruči mu ceduljicu. Sve se odigralo brzo, te Bejker nije imao vremena da reaguje. Nije smatrao da je potrebno obavestiti policajca koji se u potpunosti posvetio delikatesnim blagodetima duž šest spojenih stolova u prizemlju restorana. Refleksno je gurnuo ceduljicu u džep i zaboravio na nju.

Čarlsu je doručak bio glavni obrok. Tokom mladosti ga je zanemarivao i imao je običaj da jede noću. Odlučno je promenio ovu naviku kada je počeo da se goji. Nikad nije znao koliko će obaveza imati u toku dana i koja će mu vrsta grickalica utoliti glad. Stoga je odlučio da se dobro najede ujutru, a da na spavanje odlazi gotovo praznog stomaka. Neko vreme je tako funkcionisao. Na taj način uspeo je da održi kilažu. Svaki put kada bi došao u mesto poput ovog, stolovi prepuni tradicionalnih specijaliteta pripremanih na srednjovekovni način o kome je čitao postajali su stvarni razlog za slavlje.

Čarls Bejker nije bio nadmen, a s druge strane nije bio ni stidljiv, ali u poslednje vreme tražilo ga je mnogo ljudi iz različitih razloga, konkretnih i opravdanih, ili besmislenih. Govorio je sebi da bi postao rok zvezda da je priželjkivao takvu vrstu slave.

Sišao je niza stepenice praćen malom vojskom pratilaca koji su ga ljubazno dopratili do dva automobila. Za njega je bio obezbeđen najluksuzniji, *folksvagen*, vlasništvo gradske policije. Pored automobila stajala je mršava Tunišanka. Pružila mu je muškobanjastu ruku i kratko se predstavila.

„Krista Vulf.“

„Čarls Bejker“, reče profesor. „Možete me detaljnije uputiti tokom vožnje do komesarijata, da ubrzamo stvari. Ko zna, možda ću rešiti misteriju pre nego što stignemo tamo?“

Na njegovo iznenađenje, žena mu odgovori na tečnom engleskom sa blagim britanskim akcentom:

„Ne idemo u komesarijat i nismo vas pozvali zbog vaših deduktivnih sposobnosti.“

Poruka beše oštra, ali bez traga arogancije. Bejker je pažljivije pogleda. Svidela mu se. Sa ženama je uvek tako. Prvi utisak nikad ne vara. Uvek je bio otvorenog uma, šta god da je radio, i bio je spreman da prihvati tuđe mišljenje ukoliko bi bilo dobro obrazloženo, ali što se tiče žena, prvi utisak bio je presudan. Delovali su mu interesantno oči Kriste Vulf, njen maslinasti ten, dečaćka frizura, i zaintrigirao ga je ožiljak koji se prostirao od ušiju do košulje zakopčane do grla.

„Nego zbog čega?“

„Ne mogu vam reći sada, saznaćete za nekoliko minuta.“

Završila je diskusiju, tako da Čarlsu nije preostalo ništa drugo nego da kroz prozor automobila posmatra ulazak u srednjovekovni grad Segešvar koji je tako dobro poznavao. Bio je tu po četvrti put, i dalje očaran neobičnim kućama koje se nadovezuju jedna na drugu poput bespomoćnih staraca primoranih da se oslanjaju jedni na druge. Prvi put je bio u Segešvaru zbog knjige koja mu je donela slavu među širom publikom. Akademsku publiku osvojio je više puta. Isto tako i političku, kao šef izborne kampanje za šest senatora i predsednika Sjedinjenih Država. Sve kampanje bile su uspešne, a njegova uloga od presudnog značaja. Njegova knjiga o propagandi i manipulisanju tokom istorije postala je drugi najcitiraniji izvor na svetu u svim publikacijama i doktorskim disertacijama o komunikaciji u poslednjih deset godina.

Automobil je prošao ispod uske kapije centralnog gradskog trga, blago skrenuo desno, teško se penjući kaldrmom i zaustavio se blizu podnožja stepenica. Ispred su se nalazili policijski automobili sa uključenim rotacionim svetlima

i kordon policajaca u nastojanju da održi red u masi. Beše početak leta i Segešvar je bio prepun turista. Naročito stranaca koji su želeli da vide savršeno očuvan srednjovekovni grad na kraju sveta i posete zdanje za koje se verovalo da je rodno mesto princa tame, Vlada Trećeg Cepeša, poznatijeg kao Drakula.

GLAVA 2

Kada je izašao iz automobila, dočeka ga je komandir policije Ginter Krojter. Komandir mu steže ruku i predstavi se zvaničnim tonom.

Čarls je želeo da napravi mali skandal, s obzirom na to da je na misteriozan način prekinut usred predavanja i time ostao uskraćen za delikatesnu hranu po njegovom ukusu. Mrzeo je nasilnu intervenciju vlasti, naročito kada nije bilo jasnih razloga. Zapravo, napustio je karijeru policijskog konsultanta samo zbog rigidnih pravila. Nije podnosio da nosi kravatu i odelo, kao što su zvanična pravila nalagala; samom sebi ličio je na pingvina. Zbog kratkog i debelog vrata – nasuprot normalnoj telesnoj građi, prosečnoj telesnoj težini i visini – nije mogao da nađe odgovarajući model košulja. One koje su mu odgovarale dimenzijama u pojasu, nisu se mogle zakopčati oko vrata, dok su one koje su odgovarale obimu vrata bile široke. Zbog toga je svaki put bio nervozan kada bi morao da odluči. Bio je preokupiran svojim izgledom i načinom oblačenja, a zahvaljujući predanosti u radu i stručnosti, postao je veoma bogat. Radio je na političkom marketingu, uspešno pisao knjige, i mogao je sebi da priušti skupe krojače. Šarve je bio njegov omiljeni brend, rols-rojs među ručno šivenim i po meri krojenim košuljama. Kad god bi došao u Pariz, bez izuzetka je odlazio u prodavnicu Šarvea na Trgu Vendom.

„Gde ste kupili košulju?“, znatiželjno je upitao komandir.

Čarls je bio iznenađen komandirovom sposobnošću opažanja. Nije svojstveno svakome da prepozna nešto tako uzvišeno poput *brioni* bledoružičaste košulje koju je nosio tog dana. Agent je imao ukusa. „Gde sam mogao da je kupim?“, zapitao se Bejker. Bio je ubeđen da oblast u kojoj se nalazi nije imala kontakt sa nečim sličnim u prečniku od trista kilometara. Iz obzira prema komandiru, kako bi izbegao da ispadne nepristojan, odgovori:

„Kupila mi je supruga. Ja se ne razumem u odabir garderobe.“

Nije bio oženjen niti ubedljiv kada laže. Izustio je prvo što mu je palo na pamet. U svakom slučaju, policajac nije znao ništa o njegovom bračnom statusu.

„Zbog čega sam ovde?“, upita Čarls.

Policajac ga pogleda oklevajući. Još nije odlučio hoće li mu reći tu ispred, ili će ga možda odvesti da mu pokaže, ili možda poslati u stanicu na ispitivanje.

Krista Vulf insistirala je na tome da Bejkera što pre odvedu na mesto zločina. Odluči da je poslušaa.

„Pođite za mnom“, reče Krista i povede ga stepenicama.

GLAVA 3

Maglovit put presecao je brda opštine Saskiz. Crni *porše panamera*, ispunjen nervozom žene sa zadnjeg sedišta, režao je i ablendovao. Vozač *sitroena* ispred njih usporio je saobraćaj i počeo bez ikakvog razloga žučno da se raspravlja i viče. Govorio je nešto o bezosećajnim sadašnjim bogatašima. *Porše* je i dalje bio daleko kada je besni vozač završio sa klevetama. Čak i da su mogli da ga čuju, verovatno ne bi ni obratili pažnju na njega. Žena sa zadnjeg sedišta skrivala je svoje mišićave listove ispod narandžastog kompleta, prekrivši ih dodatno ešarpom marke *erme* koja joj je obično služila za prikrivanje bora na vratu. Pored nje behu otvorena dva laptopa, a po načinu na koji je držala telefon na uhu, delovalo je kao da ju je taj telefonski poziv prekinuo u nekom veoma važnom poslu. Glas sagovornika sa druge strane mogao je čuti i vozač, kao i muškarac koji je nepomično poput zida sedeo pokraj njega na suvozačevom mestu. Nakon više od dva minuta bučnih naredbi koje je primila preko telefona dok je uzaludno pokušavala da uputi nešto sagovorniku, žena konačno uhvati malo prostora i reče:

„Ovog puta neće nam pobeći. Obećavam!“

Nakon završenog razgovora, reče svojim saputnicima:

„Jeste li sigurni da ste do poslednjeg detalja uradili sve baš onako kako sam vam naredila?“

Vozač promrmlja da se lično uverio kako je sve u skladu s naređenjem i da ga njegovi ljudi na terenu obaveštavaju u svakom trenutku. Sve njihove poruke pojavljivale su se i na ekranu kontrolne table automobila, tako da ih je i žena pročitala. Mogla je da vidi sopstvenim očima.

„Jesi li siguran da si ovog puta odabrao prave ljude? Ne želim da nam se ponovi Marselj. Ili, još gore, neki novi Keln. Ne želim da nam ponovo isklizne kroz prste kao nekim početnicima.“

Vozač je bio siguran, a treći saputnik, nepomičan poput zida, klimnu glavom u znak slaganja.

Za ženu poput Bele, praćenje nekog bilo je potpuno gubljenje vremena. Vreme protraćeno u beskonačnoj dosadi i ogroman gubitak resursa. Ona je bila žena od akcije. Stoga ju je užasno nervirala misija koja joj je bila poverena. Naređenja su ipak bila naređenja, a ona je bila naviknuta da ih izvršava bez komentarisanja.

Pasaž kojim su se njih dvojica kretali bio je veoma neobičan. Sagrađen 1642. godine, povezivao je stari centar i školu na brdu i bio je u potpunosti pokriven, tačnije konstruisan od drvenih dasaka, poduprt kočevima, rebrastim nosačima sa unutrašnje strane, postavljenim na preciznom odstojanju, blago podsećajući na ograde gotičkih katedrala. Crna boja kojom je sa spoljašne strane bio ofarban doprinosila je zastrašujućem izgledu. Škola beše sagrađena na brdu pored crkve i poticala je još iz 1525. Iza crkve nalazila se Kula užara, zdanje koje je u velikoj meri uticalo na to da Unesko proglasi grad za kulturno nasleđe. Pasaž, poznat pod nazivom učenički prolaz, prvobitno je imao trista stepenika. Kako bi došli do škole, učenici su svakodnevno morali da se penju i silaze niz ove stepenice, dok je drveni krov konstruisan da ih zaštiti od nezgoda. Umoran od jutrošnjeg uznemiravanja, Čarls požele da je neko došao na genijalnu ideju o izgradnji lifta, bilo mehaničkog ili nosiljke koja se podiže pomoću dizalice kao u grčkim manastirima uklesanim u liticama. Setio se da je 1849. broj stepenica bio smanjen na sto sedamdeset pet. „Bravo za onoga ko je preuzeo inicijativu“, pomisli. „Dodelio bih mu medalju u ovom trenutku.“ Setio se Hičkoka i njegovih 39 stepenica, te se zapita kakva li ga iznenađenja još očekuju.

Okolo njih su se tiskali ljudi u uniformama i mnogi civili kojima je bilo dozvoljeno da stoje unutar improvizovane žičane barikade i živog zida policajaca koji su se ponašali kao da su na nekim demonstracijama protiv samita G8 pa moraju biti pribrani. Činilo se da se celokupna gradska policija okupila tamo, zajedno sa portirima, vozačima i sekretarima. Šta god da se dešavalo, bilo je jasno da Segešvar nije skoro doživeo ništa slično.

Ulaz u pasaž bio je blokiran plastičnim trakama kako bi se onemogućio pristup masi. Pre nego što je podigao traku, komandir upozori Čarlsa:

„Prizor koji ćete zateći unutra nije nimalo prijatan. Delujete kao osoba koja se lako može uznemiriti.“

Nakon efekta neizvesnosti čiji je cilj bio da zbuni protivnika i da ga uhvati nespremnog, komandir postavi još jedno pitanje koje je izgleda smislio nešto ranije:

„Zašto se na vašoj vizitkarti nalazi slika đavola?“

Bejker ga začuđeno pogleda. Pomisli da se policajac pokušava da se poigra nekom engleskom rečju. Komandir je očigledno pripadao nemačkoj manjini u Transilvaniji, i Čarls je zbog tog akcenta s teškom mukom jedva uspevao da ga razume. Odvrti jednim britanskim: „Izvinite molim vas, šta ste rekli?“, kao da je pokupio akcentat one žene koja je do malopre bila pored njega, ali je sada, kako se činilo, propala u zemlju. „Pitam vas da li se klanjate đavolu ili je u pitanju šala koju mi, obični smrtnici, nismo u stanju da razumemo.“